

Пригоди славетного пекаря пана Сирника
вже полюбилися багатьом юним читачам
і читачкам — і ось нова книжка з цієї
популярної серії. Цього разу ми дізнаємося
про те, яким був наш герой у дитинстві, для кого
він спік свої перші мандрики і як отримав свою
першу кулінарну книгу, яку відтак геть усю
заповнив рецептами смаколиків...
Звісно ж, не обійшлося тут без добрих чарів
самого Святого Миколая!

Пан Сирник повернувся додому з пекарні пізно. Місяць уже закутався в хмари й тихо дрімав десь у височині. Пролітав лапатий сніг, поволі засипаючи стежки до будиночків, і закутував м'якими білими шарфами високі ліхтарі, що блимали теплим світлом та вели пекаря сніговими стежками.

На вулиці брався до роботи мороз. Він хрумкотів під ногами снігом, як смачними вафлями, а завірюха сипала білосніжною сніговою пудрою по всіх закапелках, підвіконнях та дахах містечка Ясного. Скрипнула знайома хвірточка, зустрічаючи господаря з роботи, а на ганку вже відчиняла двері пані Сирникова.

— Я саме приготувала вечерю, — дзвінко сказала вона і спритно змела сніг із мохнатого комірця на кожушку пана Сирника. — Ходімо скоріш до хати, холодно ж як...

Поки пані Сирникова накривала на стіл, пекар задумливо вдивлявся у вікно. Крізь морозні малюнки виднілося світло однісінького ліхтаря в білій сніговій

шапці — якраз біля будиночка праворуч, де жила старенька пані, яка минулого Різдва в'язала Сирникові й Орісі зелені рукавички.

— Маю халепу, — насупився пан Сирник. — Сьогодні гортав свою кулінарну книжку, і коли звіряв, чого і скільки треба до палянички із житнього борошна, то завважив, що мало залишилося чистих, не списаних сторінок у моїй книженції.

— Отакої, — забідкалася пані Сирникова. — Доведеться шукати нову книжку, адже пекареві годі обійтися без книги рецептів.

— Так, доведеться, — погодився пекар. — А ще сьогодні було чимало дітей, — продовжив пан Сирник. — Оріся прийшла майже останньою, але цього разу я напik багатенько медових миколайчиків, усім вистачило. Не так, як торік із пампушками. Ну, і тепер я знаю все про подарунки, на які чекають діти нашого містечка.

— Миколай матиме чимало роботи, — задумливо промовила пані Сирникова, викладаючи на тацю гірку тушкованих овочів і пишне пюре.

— Так, — погодився пан пекар. — Але хто, як не я, знає, що він нікого не омине, — і всміхнувся у вуса.

А відтак, спершись на підвіконня, дмухнув на замерзлу шибку і знову виглянув на вулицю — але там, окрім дрібного снігу, нікого не було. Зима набирала

обертів і, як працююча господиня, зазірала до всіх куточків, щоб перевірити, чи всюди вдосталь снігу.

— Ти ніби когось виглядаєш? — запитала пані Сирникова. — Сідай хутчій до столу. Сьогодні у нас просто чудові тушковані овочі, і я заварила липового чаю — в таку погоду саме те, що треба.

Смачно повечерявши, пан Сирник перетягнув чимале крісло з кількома пістрявими подушечками ближче до вікна й плюхнувся в нього з горнятком липового чаю. Для більшої зручності він умостив ноги на дрібному пуфику.

За вікном сніг не зупинявся, навпаки — увійшов у спілку з вітром і кидався на всі боки, нишпорив по всіх закапелках. Бідолашний ліхтар біля будиночка праворуч геть заліпило! Він став схожим на сніговика!

— Така самісінька погода, як і тоді, — пробурмотів пан Сирник. — Така самісінька...

— Сирнику, Сирнику! Прокидайся! Якщо хочеш стати гарним пекарем — ранні ранки твої друзі. Всі чекають свіжої випічки, а ти спатимеш!

Сирник муркнув собі щось під ніс і закутався у ковдру. За вікном уже другий день не вщухала завірюха, нікуди йти не хотілося.

— Синку, час вставати!

— Добре, тату... — на-
решті, сонно пробурмотів
Сирник і, хапаючи дрижаки,
швидко виліз із-під теплої
ковдри.

— Ранок — панок! — під-
бавсьорив сина пекар Пере-
пічка-Калачик. — Одягайся
швиденько і поспішімо до
пекарні.

— Гарзд...

Сирник швидко одягнувся, зачесав так-сяк чуба,
вмився бр-р-р... холодною водою, і сон утік.

Зазвичай Сирник прокидався набагато пізніше, не-
квапливо жував сніданок, який приготував для нього
батько, і йшов до школи, що була на вулиці Мудраге-
ликів. Але сьогодні він із батьком цілісінський день про-
веде в пекарні. Звісно, Сирник бував там щодня після
навчання, навіть готував уроки за чималим дубовим
столом, що стояв посередині велетенської кухні. Отак
усівшись скраєчку, він акуратно виконував домашні
завдання. Звісно, після цього вчителька пані Розум-
ниця не раз знаходила в зошиті крихти печива або
плями він вишневого чи абрикосового варення — але
то неминуче. Бо ж як утриматися від перекусу, коли
навколо стільки смакоти, а твій батько — славний пе-
кар Перепічка-Калачик, найкращий у містечку Ясне.

Інколи друзі за оці крихти називали зошити Сирника годівничками, але він не ображався і далі залюбки робив уроки за дубовим столом у батьковій пекарні, слухаючи тихе потріскування сухих полінець у печі й ловлячи носом запахи смачнезної свіжої випічки. Йому там було найзатишніше.

— Ого-го, скільки снігу! — Сирник махнув рукою на чималі кучугури, які за ніч повиростали на їхній вулиці майже біля кожнісінького будинку.

— Синку, не відставай, ховайся трохи за мою спину, так буде тепліше, — що раз повертався до Сирника тато, заступаючи його від холодного зимового вітру, який, щоправда, вже поволі стихав, гублячись у сірих хмарах.

Сирник хвацько стрибав по батькових слідах і губами ловив невагомі сніжинки, що пролітали білими зграйками.

— Сьогодні готуєтеся до свята Миколая? — раптом почулося з-за чималої кучугури. Це обізвалася сусідка з будиночка праворуч. Вона спритно розчищала доріжку біля свого ґанку.

— Так, сьогодні будуть миколайчики, — всміхнувся пекар. — Як же без них таке славне свято. О, навіть вітер притих, не хоче пустувати, коли Миколай ходитиме з подарунками. А вам, як завжди, житнього хліба? — запитав пекар і, хукаючи на замерзлі пальці, спритно занотував замовлення у свій записничок.

ПЕКАРНЯ

ВУЛ. РОЗБИТОГО
КАМЕНЯ

Зачинено

Сирник і собі витягнув дрібний записник і закарлюкав — щоправда, не замовлення, а те, що він учитиметься випікати сьогодні. У його записничку, такому самісінькому, як і у батька, чимало сторінок були вже густо списані. Він навчився спритно замішувати дріжджове, пісочне, прісне та листкове тісто. Легко виходили в нього булочки з різноманітними начинками та завиванці. Навіть пишний бісквіт вийшов у нього лише з п'ятого разу. А от мандрики... Сирник невдоволено надув щоки — на кожній сторінці в нього були записані рецепти мандриків. От: булочка з корицею і мандрики, житні хлібці й мандрики, амонячки і мандрики! Сама морока з тим печивом! Ніяк воно йому не вдається.

Сирник тяжко зітхнув. Насупивши брови, знову вивів на чистому аркуші «мандрики».

— Тільки їх пектиму сьогодні, — пробурмотів Сирник і поспішив за батьком, який уже зібрав чимало замовлень на сьогоднішній день і тепер на розі вулиці Розбитого Каменю, де розташована їхня пекарня, вів жваву бесіду зі стрінутим по дорозі паном Осою про запаси меду.

— А де наша пекарня? — здивовано скрикнув Сирник показуючи рукою на велетенську кучугуру снігу.

— Гадаю, під снігом, — скрушно похитав головою пекар Перепічка-Калачик. — Треба нам трохи попрацювати синку, щоб звільнити її. Де моя снігоприби-